Лицар-бурлака

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Весняні дощі розм'якшили землю, тож Дунк без зусиль копав могилу. Місце він обрав на західному схилі невисокого пагорба, бо старий полюбляв спостерігати сонячний захід. «Ще один день добіг кінця,— зітхав він,— і хтозна, що принесе нам день прийдешній, еге ж, Дунку?»

Що ж, один з прийдешніх днів приніс зливу, яка промочила до кісток, наступний — вогкі поривчасті вітри, а третій — застуду. На четвертий день старий заслаб так, що і верхи їхати не міг. А нині відійшов у засвіти. Ще кілька днів тому він співав на коні — стару пісню про те, як в Мартингород їде до любої він, тільки замість Мартингорода підставляв Ашфорд. «У Ашфорд поїхав до любої ти, гей-го, гей-го»,— зажурено думав Дунк, копаючи землю.

Викопавши яму на потрібну глибину, він узяв тіло старого на руки й відніс у могилу. Старий був невисокий і худорлявий; без кольчуги, шолома й пояса з мечем він, здавалося, важив не більш як мішок листя. Дунк, як на свої шістнадцять а чи сімнадцять років (ніхто достоту й не знає), був височенний, вайлуватий і волохатий, на зріст близько сімох футів, і тільки останнім часом почав нарощувати м'язи. Старий частенько нахвалював його силу. Він завжди щедро роздавав похвалу. Більше-бо роздавати йому не було чого.

Дунк уклав його на дно могили і якусь хвилю постояв над ним. У повітрі знову пахло дощем, і парубок розумів, що слід швиденько засипати могилу, поки не вперіщило, але важко було змусити себе закидати землею старе виснажене обличчя. «Був би тут септон, щоб молитву прочитати, але в нього є тільки я». Старий навчив Дунка вправлятися з мечем, щитом і списом, а от красномовності не навчив.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Я б лишив вам меча, та в землі він заіржавіє,— нарешті заговорив Дунк вибачливим тоном.— Гадаю, боги вам нового дарують. Шкода, що ви померли, сер.

На мить він замовк, не певен, щó тут можна додати. Молитов він не знав, а як і знав, то не до кінця, та й старий ніколи ревно не молився.

— Ви були справжнім лицарем і ніколи не били мене незаслужено,— нарешті спромігся він,— хіба тільки раз, у Дівоставі. Це не я у заїзді з'їв удовиного пирога, а служник, я ж вам казав. Але нині це байдуже. Боги бережіть вас, сер.

Він сипнув землі в яму, а тоді заходився методично її закопувати, уникаючи дивитися на тіло на дні. «Він довго пожив,— думав Дунк.— Навіть не п'ятдесят, а всі шістдесят років, а скільки людей може таким похвалитися? Бодай до весни дожив».

Поки він годував коней, сонце хилилося на захід. Коней було троє: його власний лучкуватий драбиняк, кобила старого і ще Грім — його ж румак, на якому старий виїздив тільки на турнір або в бій. Великий гнідий огир уже не міг похвалитися колишньою стрімкістю а чи силою, але й досі мав ясне око й лютий норов, і був він найцінніший з усього, що мав Дунк. «Якби продати Грома й Каштана, а ще сідла й вуздечки, то срібла б вистачило на...» — Дунк насумрився. Він — лицар-бурлака, іншого життя й не знав, окрім як їздити від фортеці до фортеці, наймаючись на службу то до одного лорда, то до іншого, щоб воювати в їхніх битвах і гоститися в їхніх палатах, поки не закінчиться війна, а відтак їхати далі. Час до часу траплялися й турніри, от тільки рідше, а ще Дунк знав, що голодної зими дехто з лицарів-бурлак перебивався рабунком, але старий так ніколи не чинив.

«Можна пошукати іншого лицаря-бурлаку, якому потрібен зброєносець, ходити за кіньми й чистити йому кольчугу,— думав Дунк,— або ж поїхати до міста, до Ланіспорту чи Королівського Причалу, та вступити до міської варти. Або ж...»

Майно старого він склав попід дубом. У капшуці лежало три срібні олені, дев'ятнадцять мідяків і щербатий гранат: як і в більшості лицарів-бурлак, усі його земні здобутки — це коні та зброя. Тепер у Дунка є кольчуга, яку він відчищав од іржі вже тисячу разів. Залізний шолом

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

з широким наносником і вм'ятиною на лівій скроні. Порепаний шкіряний пояс і довгий меч у піхвах з дерева і шкіри. Кинджал, бритва, точильний камінь. Поножі й латний комір, восьмифутова бойова сулиця з обточеного ясеня, з лихим залізним гостряком, а ще дубовий щит з побитою металевою облямівкою, прикрашений гербом сера Арлана Міднодеревського: крилатим кубком, срібним на брунатному полі.

Дунк поглянув на щит, підхопив пояс, знову поглянув на щит. Пояс пасував на худі стегна старого. Дункові не підійде, так само як і кольчуга. Отож Дунк приторочив піхви на конопляну мотузку, підперезався, витягнув меча.

Клинок був прямий і важкий, з дерев'яним руків'ям у шкіряній обмотці, головка на руків'ї — гладенький чорний лупак. Хай який простий, а меч приємно лягав у руку, й Дунк добре знав, який він гострий, адже щоночі перед сном гострив його точильним каменем і наолієною ганчіркою. «Мені він у руку лягає незгірше, ніж лягав йому,— подумав Дунк,— а на Ашфордській луці нині турнір».

Ступа у Легконіжки була рівніша, ніж у старого Каштана, та заки попереду показався заїзд — високий мазаний зруб на березі струмка, у стомленого Дунка вже все боліло. Тепле жовте світло лилося з вікон так гостинно, що він просто не міг проїхати повз. «У мене три срібняки,— мовив він сам до себе,— вистане на добру страву й на скільки завгодно елю». Щойно він стрибнув на землю, зі струмка, весь мокрий, вискочив голий хлопчина й заходився обтиратися брунатним домотканим плащем.

— Ти конюший? — запитав у нього Дунк.

Малому, блідолицьому і худореброму, на вигляд було років не більш як вісім-дев'ять; босі ноги до самих кісточок перемащені були присохлою землею. Та що найбільше звертало на себе увагу, то це його волосся. Точніше, його відсутність.

— Кобилу слід почистити. Вівса — всім трьом коням. Можеш потурбуватися про них?

Малий нахабно глянув на нього.

— Міг би. Якби схотів.

— Ану припини,— нахмурився Дунк.— Я — лицар, щоб ти знав.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Не схожий ти на лицаря.

— А що — всі лицарі схожі?

— Ні, але й на тебе вони точно не схожі. У тебе очкур мотузяний.

— Якщо на ньому піхви тримаються — і такий зійде. А тепер берися до коней. Якщо постараєшся, заробиш мідяк, а як ні — отримаєш стусана у вухо.

Він не чекав на реакцію конюшого — розвернувся та штовхнув плечем двері в заїзд.

У таку годину він очікував побачити чимало людей, але вітальня була майже порожня. За одним столом відключився юний лордійчук у вишуканій адамашковій манті — стиха похропував у калюжу вина. Більше ж нікого не було. Дунк невпевнено роззирнувся, й тут з кухні з'явилася невисока огрядна жінка з блідим обличчям і мовила:

— Сідайте, де схочете. Вам елю чи поїсти?

— І того, і того,— Дунк присів під вікно, подалі від сплячого.

— Є добре ягня, засмажене з прянощами, а є качки, яких мій синок настріляв. Що будете?

Дунк уже з півроку не їв по заїздах.

— І те, і те.

— Що ж,— розреготалася жінка,— у вас точно влізе.

Зачерпнувши кухоль елю, вона принесла його на стіл.

— Ночуватимете?

— Ні,— озвався Дунк: він мріяв про м'який солом'яник і дах над головою, але гроші слід заощаджувати. Поспить і на землі.— Поїсти, елю випити — й у дорогу до Ашфорда. Це ще далеко?

— День їзди. Тримайтеся на північ аж до розвилки біля згорілого млина. Мій малий глядить ваших коней чи знову десь чкурнув?

— Він тут,— мовив Дунк.— Бачу, відвідувачів у вас катма.

— Половина міста поїхала турнір подивитися. Мої б теж поїхали, якби я дозволила. Коли я помру, їм же заїзд дістанеться, а синок тільки б і ходив гоголем за солдатами, а донька, як лицаря угледить, починає зітхати й хихикати. Гадки не маю чому. Лицарі зліплені з того самого тіста, що й решта чоловіків, і щось я не пригадую, щоб після герцю змінилася ціна на яйця...— говорила жінка, з цікавістю роздивляючись

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Дунка: меч і щит казали одне, а очкур і домоткана сорочка — інше.— Ви ж і самі на турнір їдете?

Перш ніж відповісти, він ковтнув елю. Кольору той був горіхового, густий — як Дунк і любив.

— Ага,— підтвердив він.— Здобуду перемогу.

— Та невже? — чемно відгукнулася хазяйка.

У протилежному кінці кімнати лордійчук відірвав голову від винної калюжі. Під сплутаною кучмою піщаного кольору виднілося землисте нездорове обличчя, підборіддя поросло білявою щетиною. Потерши вуста, лордійчук глянув на Дунка.

— Ти мені снився,— мовив він, вказуючи на Дунка тремтливим пальцем.— Тримайся від мене подалі, чув? Тримайся подалі.

— Мілорде? — здивовано витріщився на нього Дунк.

Хазяйка заїзду нахилилася до нього.

— Не зважайте, сер. Він тільки пиячить і сни свої розповідає. Зараз принесу поїсти.

Вона поквапилася геть.

— Їсти? — зронив лордійчук так, наче це лайливе слово. Важко зіп'явшись на ноги, він притримався рукою за стіл, щоб не впасти.— Мене зараз знудить,— оголосив він. Весь пере́д його сорочки був у засохлих червоних винних плямах.— Я хотів повію взяти, а тут їх немає. Всі на Ашфордську луку подалися. Боги праведні, треба мені ще вина хильнути.

На нетвердих ногах він видибав з вітальні, і Дунк почув, як він піднімається сходами, мугикаючи собі під носа.

«Жалюгідне створіння,— подумав Дунк.— Але звідки він мене знає?» Сидячи над елем, він якусь хвилю міркував над цим.

Ягня було смачне як ніколи, а качка — ще смачніша: не надто масна, з начинкою з вишень і лимонів. До м'яса хазяйка принесла горох у маслі й вівсяний хліб щойно з печі. «Ось як воно — бути лицарем,— думав Дунк, обсмоктуючи останні шматочки м'яса з кістки.— Добра їжа, досхочу елю, запотиличників ніхто не дає». До м'яса узяв собі другий кухоль елю, потім третій — щоб запити, а відтак четвертий, бо ж ніхто не міг його зупинити, а по всьому заплатив хазяйці срібного оленя й отримав ще цілу жменю мідяків як решту.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Заки Дунк вийшов надвір, уже запала темрява. Живіт він собі натоптав, а капшук трішки спорожнив, але, ідучи до стайні, почувався він добре. Попереду залунало кінське іржання.

— Тихше, малий,— долинув хлоп'ячий голос. Дунк, нахмурившись, пришвидшив ходу.

Конюший сидів на Громі, вбравшись в обладунки старого. Кольчуга виявилася на нього задовга, а шолом хлопцю довелося посунути на лису потилицю, щоб той не спадав на очі. Вигляд у хлопця був страшенно рішучий і страшенно безглуздий. Зупинившись на порозі стайні, Дунк зареготав.

Хлопчак звів очі, спалахнув, стрибнув на землю.

— Мілорде, я не збирався...

— Злодійчук,— сказав Дунк, підпускаючи суворості в голос.— Знімай обладунки й радій, що Грім не хвицнув тебе в дурну довбешку. Це ратний кінь, а не дитячий поні.

Скинувши шолома, хлопчак пожбурив його в солому.

— Я на ньому верхи проїдуся незгірше за вас,— мовив малий зухвало.

— Стули рота — я твого нахабства не терпітиму. І кольчугу теж скидай. Ти що собі взагалі думав?

— Як же я відповім зі стуленим ротом? — малий вишпортався з кольчуги, й вона упала на землю.

— Можеш розтулити рота й відповісти,— дозволив Дунк.— Тільки підніми кольчугу, обтруси від землі й поклади на місце. І напівшолом також. Ти нагодував коней, як я велів? Почистив Легконіжку?

— Так,— відповів хлопчик, обтрушуючи кольчугу від соломи.— Ви до Ашфорда їдете, так? Візьміть мене з собою, сер.

Хазяйка саме про це і попереджала.

— А що на це скаже твоя мати?

— Моя мати? — малий зморщив чоло.— Моя мати померла, вона точно нічого не скаже.

Дунк здивувався. То хазяйка не матір малому? Мабуть, він у неї простий підсобник. У Дунка трішки кружляло в голові від елю.

— Ти сирота? — невпевнено запитав він.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— А ви? — відбив хлопчак.

— Був колись,— визнав Дунк. «Поки мене старий не взяв до себе».

— Якщо візьмете мене до себе, я буду вам за зброєносця.

— Не потрібен мені зброєносець,— мовив Дунк.

— Усім лицарям потрібен зброєносець,— відповів хлопчак.— А вам, здається, він потрібен ще більше, ніж декому.

Дунк загрозливо підніс руку.

— А тобі, здається, добрий стусан у вухо потрібен. Натовчи мені в торбу вівса. Я їду в Ашфорд — сам-один.

Якщо малий і злякався, він добре це приховував. Якусь хвилю він виклично не сходив з місця, схрестивши руки, та коли Дунк уже збирався махнути на нього рукою, він пішов набирати овес.

Дунк відчув полегшення. «Шкода, що не можна... але в нього тут, у заїзді, життя краще, ніж доля зброєносця при лицареві-бурлаці. Взяти його з собою — зовсім не добро йому зробити».

Проте він відчував, що хлопчак розчарований. Сідаючи на Легконіжку й беручи Грома за вуздечку, Дунк вирішив, що мідяк зможе підбадьорити хлопчика.

— Ось, малий, тобі за допомогу,— він з усмішкою кинув монетку, але конюший і не думав її ловити. Вона впала на землю між його босих ніг, і хлопець так і лишив її там лежати.

«Підбере, коли я поїду»,— вирішив Дунк. Розвернув кобилу й виїхав із заїзду, ведучи двох інших коней. Дерева посріблені були місячним сяйвом, небо — безхмарне і всіяне зорями. Але, прямуючи дорогою, Дунк спиною відчував, що конюший нишком насуплено проводжає його очима.

Вже видовжувалися вечірні тіні, коли Дунк присадив кобилу на краю Ашфордської луки. На морогу стояло зо шість десятків шатер. Більші та менші, квадратні та круглі, парусинові,

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

лляні та шовкові, всі вони були яскраво розфарбовані, на тичинах маяли довгі прапори, барвистіші за польові квіти — насичено-червоні й сонячно-жовті, незліченних відтінків зеленого й синього, глибокочорні, сірі й фіолетові.

До деяких з цих лицарів був наймався старий, інших Дунк знав з оповідок, які переказувалися в шинках і біля похідних багать. Хоч Дунк і не опанував чарів грамоти, зате старий невтомно вчив його геральдики, частенько муштруючи його в дорозі. Солов'ї належать лордові Карону з Прикордоння, який однаково вправно володіє і арфою, і сулицею. Коронований олень — герб сера Лайонела Баратеона на прізвисько Сміхотливий Шторм. Дунк розгледів мисливця Тарлі, фіолетову блискавку дому Дондаріонів, червоне яблуко Фосовеїв. Золотий на малиновому ричав лев Ланістерів, а темно-зелена морська черепаха Естермонтів перепливала світло-зелене поле. Брунатний намет під прапором з червоним жеребцем міг належати тільки серові Ото Бракену, який отримав прізвисько Брутальний Бракен три роки тому, вбивши на турнірі на Королівському Причалі лорда Квентина Блеквуда. Дунк чув, що сер Ото завдав такого потужного удару тупою бардою, аж розтовк і забороло на шоломі лорда Блеквуда, і обличчя під ним. Побачив Дунк і декілька блеквудівських прапорів у західному кінці луки, якнайдалі від сера Ото. Марбранд, Малістер, Каргіл, Вестерлінг, Свон, Малендор, Гайтавер, Флорент, Фрей, Пенроуз, Стоукворт, Дафі, Парен, Вайлд... здавалося, всі можні доми Заходу й Півдня надіслали по лицарю, ба й по три, до Ашфорда «до любої», щоб на її честь сміливо виїхати на арену.

Та хай як милували око шатра, Дунк розумів, що для нього тут місця не знайдеться. Благенький вовняний плащ — ось його намет на сьогоднішню ніч. Поки лорди й можні лицарі вечерятимуть каплуном і молочними поросятами, Дунк на вечерю отримає твердий і волокнистий шмат яловичої солонини. Він чудово усвідомлював: якщо оселиться на пишному полі, наразиться і на мовчазне презирство, і на відкрите глузування. Кількоро лицарів, може, й поставляться до нього людяно, але це, буває, навіть гірше.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Для лицаря-бурлаки головне — гідність. Без неї він перетвориться на перекупного меча. «У цьому товаристві я ще маю заробити собі місце. Якщо битимуся добре, мене на службу візьме який-небудь лорд. Отоді я долучуся до шляхетної компанії, щоночі вечерятиму свіжиною у замку, а на турнірах ставитиму власне шатро. Але спершу слід показати себе». І він неохоче розвернувся й повів коней на узлісся.

На краю величезної луки, за добрячі півмилі від містечка й замку, він відшукав місцину, де у вигині струмка утворилося глибоке озерце. Береги його густо поросли очеретом, а понад ним височів великий густолистий в'яз. Весняна трава, м'яка на дотик, зеленіла, як лицарські прапори. Гарна була місцина, і поки що ніким не зайнята. «Отут буде моє шатро,— сказав собі Дунк,— шатро з листяним дахом, зеленішим за прапори Тайрелів і Естермонтів».

Але спершу коні. Подбавши про них, Дунк роздягнувся й забрів у озерце, щоб змити дорожні порохи. «Справжній лицар мусить бути чистий і побожний»,— завжди повторював старий, наполягаючи, що митися з ніг до голови слід щомісяця — незалежно, чи смердить від тебе, чи ні. Й Дунк, ставши лицарем, присягнувся, що так і чинитиме.

Голяка він усівся під в'язом обсохнути, насолоджуючись дотиком теплого весняного повітря до шкіри й задивившись на бабку, яка ліниво пурхала між очерету. «Чому бабку називають дракончиком? — думав він.— На дракончика вона геть не схожа». Не те щоб Дунк бачив колись дракона. А от старий бачив. Дунк цю історію чув півсотні разів — про те, як сера Арлана, ще маленьким хлопчиком, дідусь узяв на Королівський Причал і як вони там побачили останнього дракона за рік до того, як той здох. Це була зелена драконіця, мала й миршава, з пожухлими крилами. З її яєць нічого так і не вилупилося. «Подейкують, її отруїв король Ейгон,— розповідав старий.— Це третій Ейгон, не той, що батько короля Дейрона, а той, якого кличуть Бичем Драконів, або ж Ейгоном Невдахою. Він боявся драконів, бо в нього на очах дядькова тварюка зжерла його власну матір. Відтоді як здох останній дракон, літо стало коротшим, а зима — довшою і лютішою».

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Сонце провалилося поза верхівки дерев, і повітря почало охолоджуватися. Відчувши, як руки обсипало сиротами, Дунк об стовбур в'яза обтрусив сорочку та бриджі від землі та знову вдягнувся. Завтра він пошукає розпорядника турніру й запишеться в нього, але якщо він сподівається поборотися на турнірі, сьогодні ввечері йому слід ще дещо залагодити.

Можна було й не зазирати у власне віддзеркалення у воді, щоб здогадатися, що на лицаря він мало схожий, отож він повісив на спину щита, щоб усі бачили герба. Стриноживши коней, Дунк лишив їх пастися в густій зеленій мураві попід в'язом, а сам пішки вирушив на турнірне поле.

Зазвичай лука правила за спільне пасовисько для мешканців містечка Ашфорд, яке розташувалося на тому боці річки, але нині все перемінилося. За ніч виросло нове містечко — не камінне, а шовкове, більше й красніше, ніж його старший родич. По краю луки наставили яток дюжини гендлярів, щоб торгувати повстю і поясами, пір'ям і прянощами, садовиною і самоцвітами, посудом глиняним і циновим, чоботами, шкурами, яструбами і ще всякою всячиною. Жонглери, ляльковики та штукарі блукали в натовпі, показуючи своє мистецтво... так само як повії і гаманники. Дунк сторожко притримував рукою власні гроші.

Щойно він зачув запах ковбаси, яка сичала над димним багаттям, у нього аж слина потекла. За мідяк з капшука він купив одну ковбаску й ріг елю, щоб запити. За їдою він спостерігав за двобоєм мальованого дерев'яного лицаря з мальованим дерев'яним драконом. На ляльковичку, яка керувала драконом, приємно було подивитися: рослява красуня з оливковою шкірою і чорними косами, які видавали в ній дорнянку. Струнка як сулиця, майже пласка в грудях, але гарна з лиця, а ще Дункові подобалося, як вона своїми пальчиками змушує дракона сіпатися й совгатися на кінчиках ниток. Дунк би кинув

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

дівчині мідяка, якби в нього був зайвий, але нині він має заощаджувати кожну монетку.

Серед торгівців були і зброярі, як Дунк і сподівався. Тайросянин із синьою роздвоєною борідкою продавав розцяцьковані шоломи — пишні й химерні, у формі птахів і звірів, оздоблені золотом і сріблом. Трохи далі знайшовся мечівник, який торгував дешевими сталевими клинками, а поряд інший, з виробами значно тоншої роботи, але Дункові потрібен був не меч.

Той, хто йому був потрібен, виявився в самому кінці ряду, а на столі перед ним лежала гарна кольчуга й пара латних рукавиць із гофрованої криці. Дунк пильно роздивився їх.

— Гарна робота,— сказав він.

— Кращої не буває,— озвався окоренкуватий коваль, який на зріст був не більш як п'ять футів, зате груди й руки мав такі самі, як у Дунка. Чорна борода, велетенські долоні й ніякого натяку на скромність.

— Мені потрібні обладунки на турнір,— пояснив Дунк.— Гарна кольчуга з латним коміром, поножі й великий шолом.

Шолом старого наліз би йому на голову, однак Дунк волів мати кращий захист для обличчя, ніж один тільки наносник.

Зброяр зміряв його поглядом.

— Ти рослявий, але я вбирав у лати і більших,— вийшов він з-за столу.— Ану опустися навколішки — хочу плечі тобі поміряти.

Дунк укляк. Зброяр обміряв йому плечі сирицевим малахаєм з вузликами, крекнув, обміряв шию, крекнув знову.

— Ану піднеси руку. Ні, праву... Можеш підводитися,— сказав він, утретє крекнувши.

Обміри внутрішньої довжини ніг, товщини литок і обхвату пояса щоразу викликали кректання.

— У мене у фургоні є дещо на тебе,— закінчивши, повідомив він.— Без усіляких там срібних і золотих оздоб — добра криця, проста й міцна. Мої шоломи схожі на шоломи, а не на крилатих поросят і чудернацькі заморські фрукти, зате мої і захищають краще, якщо списом тобі просто в обличчя поцілять.

— А мені більшого й не треба,— сказав Дунк.— Скільки?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Вісімсот оленів — я сьогодні щедрий.

— *Вісімсот?* — Дунк стільки не очікував.— Я... я міг би обміняти на старі обладунки, вони меншого розміру... півшолом, кольчуга...

— Сталевий Пейт торгує тільки своїми виробами,— оголосив чоловік,— але можу взяти на лом. Якщо метал не надто іржавий, візьму його, а ти заплатиш за обладунки шістсот оленів.

Дунк міг би спробувати вмовити Пейта дати йому обладунки під чесне слово, але добре знав, яку відповідь, швидше за все, почує. Він достатньо поїздив зі старим, щоб затямити: торгівці геть не довіряють лицарям-бурлакам, адже вони бувають ненабагато кращі за злодіїв.

— Я дам вам два срібняки зараз, а завтра принесу обладунки й решту грошей.

Зброяр якусь мить дивився на нього.

— За два срібняки можеш один день покористуватися. А потім я продам наступному.

Дунк витягнув з капшука два олені та вклав зброяреві в мозолясту долоню.

— Ви отримаєте все. Я здобуду перемогу.

— Справді? — Пейт куснув одну з монет.— А всі решта з'їхалися повболівати за тебе?

Заки Дунк рушив назад до свого в'яза, місяць уже підбився високо на небі. За спиною палала смолоскипами Ашфордська лука. Понад травами пливли пісні та сміх, але Дунк зажурився. Він бачив єдиний спосіб заробити коштів собі на обладунки. Та якщо його хтось переможе...

— Мені потрібна одна-єдина перемога,— промурмотів він сам до себе.— Хіба в мене завищені сподівання?

Проте старий не мав і таких сподівань. Сер Арлан не виїздив на герць проти списників відтоді, як його багато років тому, на турнірі в Штормокраї, скинув з коня королевич Драконстонський. «Не кожен

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>